

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/114/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8812206676
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8812206676.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843 proti žalovaným 1) E.. G. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. č. XXX, XXX XX M., zastúpenému advokátom Mgr. Matúšom Mackom, so sídlom Karpatská 804/10, 089 01 Svidník, 2) F. Z., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom M. č. XXX, XXX XX M., za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778, na strane žalovaných, zastúpeného advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 66/163, 089 01 Svidník, o zaplatenie sumy 5 502,65 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/248/2012-383 zo dňa 25.02.2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 5C/248/2012-469 zo dňa 10.09.2019 takto

rozhodol:

Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962 do konania na strane žalovaných nepriberá.

Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením.

Žalovaným ani Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, Važecká 16, 080 05 Prešov, IČO: 42 176 778 náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

„I. Súd žalobu žalobcu z a m i e t a v celom rozsahu.

II. Žalovaným 1), 2), ako aj vedľajšiemu účastníkovi sa p r i z n á v a j ú trovy konania a trovy právneho zastupovania v rozsahu 100 %, ktoré trovy je p o v i n ň ý zaplatiť žalobca a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou súdu podanou 02.07.2012 domáhal toho, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu sumu 5 502,65 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % zo sumy 5 162,68 eura od 26.09.2010 do zaplatenia, žiadajúc taktiež, aby súd uložil žalovaným zaplatiť mu náhradu trov s konaním mu vzniknutých. Podľa žaloby je žalobca postupníkom zo zmluvy uzatvorenej medzi ním a postupcom V. V., ktorou dňa 04.11.2009 postúpila na neho pohľadávku vzniknutú zo zmluvy č. XXXXXXXXXX, ktorá bola so žalovaným v 1. rade uzatvorená 01.10.2002. Na základe tejto zmluvy pôvodný veriteľ, V. V., poskytla žalovanému v 1. rade peňažné prostriedky ako úver, za splácanie ktorého sa ako ručiteľ zaviazal žalovaný v 2. rade. Nakoľko žalovaní nesplnili zmluvne dohodnuté povinnosti, splnenie povinností má im uložiť súd.

Z vykonaného dokazovania súd zistil vznik záväzkového vzťahu medzi žalovanými a V. V. ako bolo uvedené v žalobe, na základe ktorého bol poskytnutý úver vo výške 4 9769,09 eura, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 10,5 % ročne. Poplatok za poskytnutie úveru bol 2 % z výšky úveru a dohodnutý bol poplatok za správu úveru vo výške 3,32 eura. Úver mal byť zaplatený v mesačných splátkach po 68,38 eura, konečná splatnosť úveru bola dohodnutá k 20.09.2012. Žalovaný v 2. rade dohodou o ručení z 01.10.2002 vyhlásil, že pokiaľ záväzok zo zmluvy nezaplatí žalovaný v 1. rade, uhradí ho on.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný v 1. rade so žalobou nesúhlasil. Uviedol, že úver splácal pravidelne do času straty zamestnania, namietal premlčanie nároku, ako aj to, že k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok došlo 04.11.2009 ešte počas platnosti úverovej zmluvy. Tomuto postúpeniu však nepredchádzala výzva na splatenie jeho dlhu voči V.V dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby zo strany žalobcu súd prvej inštancie uznesením č.k. 5C/248/2012-107 z 01.07.2014 konanie v časti o zaplatenie sumy 2 836,22 eura zastavil.

Súd prvej inštancie, konštatujúc, že neboli splnené zákonné predpoklady § 92 ods. 8 zákona o bankách, nebola preukázaná predchádzajúca písomná výzva pôvodného veriteľa zo zmluvy dlžníkovi, mal za to, že neboli dodržané zákonné podmienky postúpenia bankovej pohľadávky, v dôsledku čoho žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný. Zmluva o postúpení pohľadávky je preto neplatná, preto žalobu zamietol.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Obchodného zákonníka - § 497, § 502 ods. 1, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 39, § 52 ods. 2, § 53 ods. 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 100, § 101, § 111, § 524 ods. 1, 2, § 558, § 517 ods. 1, 2 a ustanovenia Zákona č. 483/2001 o bankách - § 92 ods. 8, § 2 ods. 2 písm. b), § 9 ods. 1.

Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 CSP. Uviedol, že žalovaní boli v konaní v plnom rozsahu úspešní, preto im priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Čo sa týka Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktorý bol vedľajším účastníkom v konaní vystupujúcim na strane žalovaných, priznal nárok na náhradu trov v rozsahu 100 % aj tomuto združeniu s konštatovaním, že úspech tohto subjektu, ktorý vystupuje v konaní s novým procesným označením intervenient sa odvíja od úspechu žalovaných, preto mu taktiež voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Opravným uznesením č.k. 5C/248/2012-469 z 10.09.2012 súd prvej inštancie opravil záhlavie rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza podľa neho z nesprávneho právneho posúdenia veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym procesným postupom žalobcovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Uviedol, že žalobca je subjektom, ktorému bola Národnou bankou Slovenska udelené bankové povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov bez obmedzenia. Pokiaľ, okrem iného, súd v žalobe tvrdil, že nie je držiteľom bankového povolenia, toto tvrdenie pravdivé nie je. Nestotožňuje sa s výkladom súdu k ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Podľa žalobcu je nesporným, že peňažný záväzok žalovaného v 1. rade vznikol už splnením záväzku postupcu, t.j. peňažný záväzok žalovaného v 1. rade vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaného v 1. rade. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Z tohto zákonného ustanovenia taktiež nevyplýva to, že by predmetom postúpenia mohla byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, vyplýva to z gramatického výkladu predmetného zákonného ustanovenia. Gramatickým výkladom nie je možné dospieť k záveru, že oprávnením banky by bolo postúpiť len peňažný záväzok, ktorý je už splatný. Žalobca uviedol, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením postupca dodržal všetky podmienky, ktoré ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách ukladá. Žalovaní boli postupcom opakovane vyzývaní na úhradu omeškaných splátok. V tejto súvislosti poukázal na to, že skutkové tvrdenia ohľadne nepretržitého meškania žalovaného v 1. rade a opakovaných výzvach neboli proti stranou popreté, preto je podľa žalobcu potrebné považovať ich za nesporné skutkové tvrdenia, z ktorých mal súd vychádzať. Poukázal taktiež na všeobecného obchodné podmienky V. V. z ktorých vyplýva, že klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky. Pokiaľ súd prvej inštancie žalobu zamietol, jeho rozhodnutie nie je správne. Namietal taktiež priznanie nároku na náhradu trov konania združeniu, súd prvej inštancie rozhodoval za účasti Civilného sporového poriadku, v tejto súvislosti poukázal na ust. § 255 ods. 1, § 60 CSP, v zmysle ktorých súd priznáva náhradu trov konania strane sporu, pričom stranami v zmysle Civilného sporového poriadku § 60 sú žalobca

a žalovaní. Združenie tak nie je subjektom, ktorému môže byť priznaná náhrada trov konania. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že uloží žalovaným zaplatiť sumu 2 666,43 eura s prislúšenstvom a žalobcovi prizná voči žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaní ani Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie, v štádiu odvolacieho konania, Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962 doručilo súdu písomnosť, ktorou žiadalo o realizáciu úkonov, ktorým by súd toto združenie pribral do konania za účelom ochrany práv žalovaných.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“), príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) ako aj na rozhodnutie o pribratí osobitného subjektu do konania (§ 95 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní, ako aj konanie mu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario).

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený preskúmať ho z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli, ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 29.01.2020 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie žalobcu dôvodným nebolo a taktiež nebolo dôvodným vyhovieť návrhu Občianskeho združenia VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV na pribratie do konania na stranu žalovaných.

6. Podľa § 95 ods. 1 CSP na ochranu práv strany môže súd aj bez návrhu do konania pribrať orgán verejnej moci, v pôsobnosti ktorého je ochrana základných ľudských práv a slobôd, alebo právnickú osobu, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, ak s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí.

Citovaným zákonným ustanovením sú stanovené podmienky, za ktorých súd môže, ale nemusí, ak to nepovažuje za potrebné, pribrať do konania subjekt, predmetom činnosti ktorého je ochrana práv podľa osobitného predpisu. Kritériom na rozhodnutie je potreba ochrany práv strany, ktorá môže byť daná predovšetkým neschopnosťou strany dôsledne využívať svoje procesné práva a plniť si svoje procesné povinnosti, prípadne neznalosť právnych noriem.

Zo spisu vyplýva, že Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, vstúpilo do konania 21.09.2012 v záujme ochrany a podpory práv oboch žalovaných, združenie je zastúpené advokátom. Je tak zrejmé, že nebolo potrebné, a to aj s prihliadnutím na zásadu procesnej ekonomie konania pred súdom, priberať do konania na strane žalovaných ďalšie združenie, preto odvolací súd rozhodol, že Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 962, do konania na strane žalovaných nepribral.

7. Odvolacia argumentácia žalobcu, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, čím malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Podľa žalobcu rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke, a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strán nevyplývajú ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

10. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne, jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo/104/2018). Platí taktiež, že samotné porušenie procesných pravidiel stanovených procesnými právnymi predpismi ešte nemusí samo o sebe znamenať porušenie práva na spravodlivý proces. V prípade subjektívneho práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž vždy potrebné skúmať, či porušenie procesných predpisov ukrátilo jednotlivca v možnosti uplatňovať jednotlivé procesné práva a vykonať procesné úkony, ktoré by boli spôsobilé privodiť pre tento subjekt priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

11. Po oboznámení sa s procesným postupom súdu prvej inštancie, jeho posúdením veci, ktorá bola predmetom konania, listinami ktoré súdu predložil žalobca na preukázanie oprávnenosti svojho nároku, má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie neporušil procesné pravidlá stanovené Civilným sporovým poriadkom. Skutkový stav zistil z dôkazných prostriedkov predložených mu žalobcom, v rozhodnutí dal jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne a v logickej postupnosti sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia ku ktorému dospel.

Na týchto správnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a k odvolacím dôvodom len na zdôraznenie správnosti dodáva:

12. Sporové konanie je kontradiktórne, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje pre seba priaznivé následky, musí rozhodnúť skutočnosti tvrdiť, a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy je vzájomná väzba. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak obsah dôkazného bremena (okrem skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena (Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 22.09.2010, sp.zn. 3MCdo/6/2010).

Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na podporu ktorého je v zmysle § 132 CSP povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci. Ustanovením § 185 CSP je zavedený princíp formálnej pravdy, čo znamená, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu, pričom u spotrebiteľských sporov zohľadňuje potrebu kompenzácie nerovného postavenia dodávateľa voči spotrebiteľovi. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu v akom mu ho objasnia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi.

13. Súd prvej inštancie žalobu na zaplatenie žalovanej sumy zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným na žalobcu.

14. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi, ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009).

15. Podľa § 92 ods. 8 Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených zákonom o bankách.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako najvyššia súdna autorita v oblasti interpretácie a aplikácie zákonov v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, aj v uznesení sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 zhodne konštatoval, že podmienky § 92 ods. 8 veta prvá Zákona o bankách sú zákonnými podmienkami platného postúpenia pohľadávky banky, nie úpravou, s nedodržaním ktorej je spojené porušenie bankového tajomstva.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutí IV. ÚS 270/2012 z 31.05.2012 uviedol, že rozhodovacia činnosť súdu má zodpovedať dôvere k rozhodovacej praxi súdov v zmysle právnej istoty spočívajúcej v tom, že v skutkovo a právne porovnateľných veciach by sa malo rozhodovať obdobne, čo je naplnené vtedy, ak ide o ustálenú rozhodovaciu prax súdu najvyššej súdnej inštancie. Uviedol taktiež, že požiadavka právnej istoty neznamená, že judikatúra sa nemôže vyvíjať.

18. Ako už bolo uvedené, k podstate súdnej ochrany poskytovanej za účelom spravodlivého súdneho konania, patrí dôkazné bremeno, ktoré je v sporovom konaní procesným inštitútom, spočívajúcim v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, z ktorých strana vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky. Platí, že kto žaluje, ten dokazuje, pokiaľ sa v okolnostiach prípadu neprenáša dôkazné bremeno na žalovaného.

19. Z listinných dôkazov, ktoré súdu predložil žalobca nevyplýva, že by V. ako postupca pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok so žalobcom, predmetom ktorej bola aj pohľadávka postupcu ako veriteľa voči žalovaným, vyzvala žalovaných k plneniu ako to predpokladá § 92 ods. 8 veta prvá Zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Existencia tejto výzvy je jedným z predpokladov pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v dôsledku čoho absentovala aktívna legitimácia žalobcu k uplatneniu nároku, ktorý bol predmetom konania. Nespĺnenie zákonných predpokladov pre postúpenie pohľadávky banky v zmysle tohto zákonného ustanovenia, t.j. ust. § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách nenahrádza ani oznámenie postupcu žalovaným o postúpení pohľadávky.

K argumentácii poukazujúcej na všeobecné obchodné podmienky postupcu, z ktorých má vyplývať oprávnenie veriteľa (banky) pohľadávku postúpiť, má odvolací súd za to, že táto odvolacia argumentácia vo vzťahu ku konkrétne posudzovanej veci obstáť nemohla taktiež.

Občiansky zákonník nemá explicitnú právnu úpravu aplikácie obchodných podmienok na zmluvné vzťahy tak ako je to v § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, vo všeobecnosti však platí, vychádzajúc z princípu autonómie účastníkov záväzkového vzťahu a z toho vyplývajúcej zásady zmluvnej slobody, ktorá patrí medzi základné princípy záväzkového práva, že ani v spotrebiteľských vzťahoch nie je vylúčená aplikácia všeobecných obchodných podmienok, na ktoré môže zmluva odkazovať. Uvedené vyplýva aj z rozsudku Súdného dvora EÚ vo veci C-42/15. Súdny dvor totiž uviedol, že nie je újinnou úpravou stanovená požiadavka, aby všetky povinné informácie boli uvedené v jednom podpísanom dokumente (bod 45. rozsudku), v bode 44. rozsudku uviedol, že pokiaľ vnútroštátna úprava stanovuje požiadavku podpisania, právo únie takejto požiadavke nebráni. Zákonnou formou zmluvy o postúpení pohľadávky je písomná forma (§ 524 Občianskeho zákonníka) z čoho vyplýva, že aj oprávnenie k realizácii tohto úkonu musí byť písomné. V konaní však nebolo preukázané, že by boli všeobecné obchodné podmienky žalovanými podpísané, z uvedeného je preto zrejmé, že odvolacia námietka žalobcu aj v tomto zmysle bola bez relevancie.

Je tak zrejmé, že predpoklady pre postúpenie pohľadávky Slovenskej sporiteľne, a.s. na žalobcu splnené neboli. Ak z toho dôvodu súd prvej inštancie žalobu zamietol, je jeho rozhodnutie správne, preto ho odvolací súd podľa § 387 ods. 1, 2 potvrdil.

20. Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj výrok o nároku na náhradu trov konania, zodpovedajúci výsledku sporu a existencii trov. Odvolací súd k odvolacím dôvodom žalobcu vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS preto len dodáva. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO: 42 176 778, do konania vstúpilo dňa 21.09.2012, ako vedľajší účastník na strane žalovaných, pred účinnosťou Civilného sporového poriadku. Vzhľadom na uvedené je potrebné zohľadniť právnu úpravu účinnú do 30.06.2012, Občiansky súdny poriadok, keďže v zmysle § 470 ods. 2 CSP právne účinky úkonov, ku ktorým došlo pred nadobudnutím účinnosti Civilného sporového poriadku zostávajú zachované. S ohľadom na potrebu rešpektovania zásady právnej istoty, teda zostáva zachované právo takého subjektu, ktorý do konania vstúpil zákonným spôsobom upraveným v § 93 ods. 2, 3 OSP pred júnom 2016 na náhradu trov konania.

Podľa § 93 ods. 2, 3, 4 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 31.12.2014 ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Do konania vstúpi buď z vlastného podnetu alebo na výzvu niektorého z účastníkov urobenú prostredníctvom súdu. O prípustnosti vedľajšieho účastníctva súd rozhodne len na návrh.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

Podľa § 24 Občianskeho súdneho poriadku účastník sa môže dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Ak nejde o zastupovanie podľa § 26, môže si účastník zvoliť za zástupcu len fyzickú osobu. V tej istej veci môže mať účastník súčasne len jedného zvoleného zástupcu; to neplatí, ak ide o zastúpenie podľa § 25.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že združenie, ktoré do konania vstúpilo 21.09.2012, sa k žalobe kvalifikovane vyjadrilo. Do konania vstúpilo s cieľom zbavenia spotrebiteľa nepriaznivých dôsledkov vyplývajúcich zo zmluvného vzťahu, ktorého bol účastníkom. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie nevyplýva žiadny dôvod, pre ktorý by nemala byť poskytnutá ochrana aj právnickej osobe. Nie je vylúčené, aby sa zásady súdnej ochrany a práva na náhradu trov konania, ktoré je súčasťou práva na spravodlivé súdne konanie dovoľávali právnické osoby. Pomoc poskytovaná na základe tejto zásady môže zahŕňať najmä oslobodenie od platenia trov konania alebo zastupovania advokátom (z rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-272/09). Nie je preto dôvod na výnimku v prípade subjektu, ktorý v rozhodnom čase vstúpil relevantne do konania ako vedľajší účastník, na náhradu trov konania.

Odvolací súd konštatuje, že združenie v čase jeho vstupu do konania legitímne očakávalo, že pokiaľ z konania dobrovoľne nevystúpi, alebo ak súd nerozhodne o neprípustnosti jeho vstupu do konania, jeho status vedľajšieho účastníka bude zachovaný až do právoplatného skončenia konania, a že v prípade kvalifikovanej obrany práv žalovaných a ich úspechu v spore mu vznikne právo na náhradu trov konania. Samotná skutočnosť, že v priebehu konania došlo k zmene právnej úpravy nemôže byť na ťarchu tohto združenia. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6Cdo/181/2015 z 22.11.2016, v ktorom je vyslovený názor, že aj oznámenie určitého subjektu, že vstupuje do konania ako vedľajší účastník na žalujúcej alebo žalovanej strane je procesným úkonom, ktorého účinky - vznik vedľajšieho účastníctva - zostávajú v zmysle § 470 ods. 2 veta prvá CSP zachované. Iný výklad, podľa ktorého vedľajšie účastníctvo takéhoto subjektu účinnosťou CSP bez ďalšieho zaniklo, by odporoval ústavným zásadám ochrany nadobudnutých práv a ochrany legitímneho očakávania vyplývajúcich z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princíпов právneho štátu.

22. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil aj v súvisiacich výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania, a to podľa § 387 ods. 1 CSP.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní boli v odvolacom konaní pasívni, pasívnym bolo aj Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, k odvolaniu sa nevyjadrili, náhradu trov odvolacieho konania

neuplatnili a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z článku 17 základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania, a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale aj v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.